

мята дава черъ хлѣбъ и то съ кърви оросенъ ; и че тѣ бѣгатъ отъ нея, като дявола отъ тамянь. И кога тази вечеръ той чу още веднажъ съкровени думи, нашепвани отъ класове и поля — поиска му се съ нѣкого дума да срещне ; да каже онова, що му обгали душата.

„Синъ ми, къмъ наука му тегли сърцето! Нѣма по моитѣ стѣпки да трѣгне“, — се замисли той. И скръбъ преви гърди, че бащино имеие въ чужди рѣце най-подиръ ше мине.

Нерадостни мисли му погълнаха ума.

Конникътъ го настигна.

Петъръ Габара се спрѣ; вгледа се: стори му се че познава пѣтника, ала на очи се не довървяваше. Годинитѣ бѣха намалили силата имъ да вижда, както нѣкога: отъ село чакъ въ нивята различаваше черното агне въ черната угаръ. И подири очила, за да си съ тѣхъ послужи. Но до като очила да извади, до где ги избрише, конникътъ се приравни съ него.

Конникътъ, момъкъ къмъ двадесетъ и три години. съ голобrado лице и избръснати мустачки, строенъ, съ каскетъ отъ сивъ касторъ и съ сиво палто облѣченъ, поздрави; — добра стига, бай Петре!

— Гледай! — извика възраданъ Петъръ Габара и протѣгна дѣсница да го здрависа. — Злото да не те познае, Бояне.

Конетѣ се запрѣха.

Боянъ, съ снетъ каскестъ въ рѣка. цѣлуна дѣсницата на Габара и забърса попотено чело, весело усмихнатъ: — много здраве съ колата отъ татка, отъ мама и отъ морето.

— Благодаря, благодаря, Бояне. — отвърна Петъръ Габара, безъ да снеме очи отъ младия човѣкъ: не можеше да му се нарадза.

Боянъ, изправиль почтително стройна снага още държеше каскета въ рѣка, като че чака позволение да се паложии. Плавнитѣ му въгленови очи, зарѣятъ отъ